Sněm kostnický.

Historický román.

(Pokračování.)

KAPITOLA IV.

Pokušení a hrození vědomí.

Jakmile se Jan XXIII. domů navrátil, usadil se do své pracovny. Světlé červené, lahutí kalichem podšité roucho, sejmul pás, rozepjal nápotom bílou svou kleriku, posadil se do řádherného, nabory zdobeného křesla, dával nohy z jedné strany na druhou křížem a slovil jako snížený Titan svému vzteku nadávkami a kletím.

Konečně ukleisl na mysli a byl celý jen sebe. A měl také příčiny, vždyť byl zvrtlen jedním rázem ze závratné výše, k níž byl dospěl obratností, úskoky, zvrtlen z trůnu, kdež u svých nohou viděl klečeti knížata, krále a císaře, z trůnu, kdež se skvěl co nejmohútnější vládce — zvrtlen do bezedné propasti!

Byť on zástupcem Kristovým, klavou církve, jemuž svěřena byla všecka moc na nebi i na zemi. Lid ho měl tehdáž za bytost svatou, nekřtěnou, jako Indové své mocného, kteří se zdají lidu jako vtělená bytost božská, a nyní měl se státi opět sprostým kardinálem Baltharem Cossou, bývalým poslancem benátským, někdejším kapitánem Balderinem, bývalým toupetem.

On neměl nikdy přátel; byl pouze obklopen pochlebníky, licoměrníky, žoldnéři a spolovinníky. Jeho bratří neb ostatní příbuzní byli sami ničemové, k nimž nepřilnul, a přece byla bytost na světě, jíž miloval, bytost mladá, nevinná, zdobena všemi půvaby mladistvého věku; bytost, která mu jedině byla posvátnou uprostřed jeho složitého života. Byla to dcera jeho, ano dcera, o níž byl neznámou osobou oloupen, když ještě byla děckem. To byla nejbolestnější rána, jež dotknuvši se srdce jeho, sehnula šíji ctižádostivého tohoto kněze, který neměl s nikým slitování.

Tato neznámá osoba, jež ho byla oloupila o dítě, byla snad matka jeho Blanky, snad žena obchodníka boloňského, jedna z nejnešťastnějších jeho obětí.

Co se na stalo s onou ženou? Kam se ukryla? On, papež tak všemohoucí, nemohl nalézti její stopu, ba nebyl by už ani s to, ji poznati, neboť obcoval ve svém životě s tolika ženskými a učinil tolik nešťastných obětí.—

Podivná to věc! Od té chvíle, kdež přestrojen co mnich kamaldulenský chtěl v domě Lukrecie vypáčiti dveře vedoucí do komnat Beatricinych,—od té chvíle nemohl ani jednou vzpomenout na své dítě, aniž by mu zároveň netanula na mysli bohatá záletnice, a proto osobu tuto nanejvýš nenáviděl.

Dnes ale byl tak zničen, že nesítil v sobě ani síly k nenávisti této.

Po nějakou dobu seděl ve své znaky zdobené lenoušce nepohnutě jako socha; na to zase povstal a popocházel rozčileně po pokoji. Nic nerušilo jeho samotu.

Uplynula se hodina; tu zaslechl povyk na velkých schodech paláců. Někdo se tam bádal, nadával a jiný naříkal. Konečně poznal, že to hlas Grazielův a hlas Brancaccióv.

Brancaccio byl vášnivý a ukrutný; působilo mu to velké potěšení, mohl-li někoho týrati, zvláště zabroušíno mívaí na malého hrbáče Graziella, který však byl též dosti zlomyslný.

Papež povstal a nečekaje ani na komorníky pospíchal sám předsíněmi na chodbu přesvědčiti se, co se vlastně stalo. Obával se, že snad Brancaccio tahá ubohého šaška za uši.

Kardinál zoče svého strýce, pustil náhle šaška na zem. Jakmile spatřil šašek papeže, uháněl rychle k němu a ukryv se v koutku předsíně bručel jako hafan, jehož byl někdo týral.

Jan vrátil se, aniž by slovo promluvil a Brancaccio ho následoval. Když šli kolem Graziella hrozil mu kardinál ještě prstem.

"Co to za chování?!" osopil se papež na kardinála, vstoupiv do komnaty. "Je to věru nedůstojné, že ruší kardinál-arcibiskup svého chrámu k věci odebrati, milý strýčku.

"Blyť pravím k němu, ten klamný závěrek, jejž mně právě dal kardinál Vilém Filestre rozluštiti: Pití a opětné pití hasí žízeň, slanina nás podí k pití, k opětnému pití, naž, slanina tedy hasí žízeň.—Proti kterému Aristotelem vytknutému pravidlu čelí klamný závěrek kardinála Filestra!

"Grazielo ale křičel tím více.

"Nepovíšli mi hned, pravím k němu, nechám tě spadnout dolů, na mou věru!

"Proti prvnímu pravidlu se prohřešil, Vaše Eminence, proti prvnímu pravidlu!" hulákal šašek.

"A proč?" tázal se.

"Proto že prostřední výraz má dvojí rozličný smysl, neboť pití a opětné pití neznamená totéž, co pudí k pití a pití."

"Postavil jsem toho křehkého, zmrzačeného Edipa na zem, a v tom okamžiku se Vaše Svatost objevila."

"Nejsi-li nenapravitelným bídníkem?" řekl konečně papež s potlačeným hněvem. "Ty se bavíš takovými pošetilostmi a byls před chvilkou svědkem neslýchaného, na mně spáchaného násilí."

"O jakém to násilí mluví Vaše Svatost?"

"Což mne nepřinutili, abych přísahou stvrdil, že se odříkám stolce papežského?"

"A vy jste to učinil dobrovolně, milý strýče? Ale což na tom, slibovati a plniti je dvojí věc."

"Co to blábolíš, ty blázne! Což se mohu já papež před celým světem, před celou církví státi věrolomným, křivopřísežníkem? Což se domníváš, že to mohu učiniti vůči pěti třetinu stu kardinálů, biskupů, opatů a doktorů?"

"Ach ano, kardinálové, biskupové, doktoři," bručel Brancaccio, kývaje hlavou. "Ale což jste nepřisahal také zároveň, milý strýče, že se zřeknete papežského stolce jen pod tou výminkou, pakli se ho také vaši soupeřové zřeknou? Přisám Bůh, než se dočkají, že se zřekne stolce Petr de Luna—a—tu budete mít ještě čas, si to rozložit!"

"Ale což, pakli Petr Luna a Angelo Carario tak učiní, co mne pak zbyde, než splniti svou přísahu."

"I u všech všudy, buďte přece statečné mysli: vždyť jste přece právý a konklavem zvolený papež! Nechme zatím jen odjeti císaře Zikmunda, svatý otče, hleďme získati času a uvidíte, že opět zvítězíme po odchodu toho krásnílka."

"No, to je věru jediné rozumné slovo, jež jsi promluvil po celou tuto hodinu, co spolu hovoříme," pravil papež, a povstav, počal rychle popocházeti po komnatě, mluvě na hlas a velmi živě, nevšímaje si při tom ani dost málo kardinála.

Opět rozechvěla horečka ctižádost jeho, opět procítila v něm chtivost po moci a vládě. Zastavil se konečně před malou soškou svatého Petra. Jeho obličej bledním a stářím ubledlý, vyjasnil se poněkud, z mdlého oka vyšlehl plamen a na ubledlých licích objevil se ruměnec.

"Jen jdi, Zikmunde, jdi," pravil polo pro sebe, "nejsem ještě zničen. Navrátím se vítězoslavně do věčného města, osm kardinálů mne opět ponese na papežský stolec; budu opět obklopen svatou kolejí, kongregacemi, komořími, tajemníky, notáři, abreviatory, písaři bul, pedely konsistořními a strážcí tělesnou. "Budu zase dávati požehnání z tribuny u sochy Konstantinovy, zkvějíc se v celé své velebnosti a oděn jsa v zlato a nach pod křížem byzantinským; ano, budu lehnati sta tisícům lidem přede mnou v prachu se kolíčím."

Takto pustil papež nahlas myšlénkám svým uzdu; avšak v tom jej Brancaccio ze samomluvy vytrhl.

"Ať žije svatý otec!" volal kardinál. "Tak to musí býti, ano, takto musí mluviti Cosa! Vždyť ho nikdo nenutí, aby se podékoval, nikdo nemá moci, aby ho zesadil. Chtějí-li však zkusiti se ho smoci, aby ho zbavili stolce papežského, nestává jim ničeho, než jej zavražditi."

"Tys ještě zde, Brancaccio!" pravil konečně papež, jako by se ze sna probudil. "Nuže, co žádáš? Snad nechceš zase peníze?"

"Nikoliv, drahý strýče; naopak, přicházím vám je nabízeti!"

"Ty, žebráku, s tvou bezednou kapsou?"

"Ano, přicházím vám nabízet zlato, mnoho zlata!"

"Na hotovosti nebo v dlužních úpisech?"

"V zlatkách se zákonitou váhou, to jest, pakli že už je lidé neočesali."

"Dobrá tedy, dobrá, okaž mi tedy tvé zlatky!"

"Jen svolna, svatý otče, chcete-li mých zlatek dosíci, musíte pro ně sáhnout do kapsy jiného."

"A kam tedy?"

"Do kapsy Lukrecie."

"A pak?"

"Jana Husa."

"Špatná to záruka," pravil papež.

"Ne tak špatná, jak se domníváte," odvětil Brancaccio. "Vaše Svatost snad se ještě pamatuje na onen večer, kdež mně z Oberzellu Lukrecie i s dcerou ukázaly před nosem?"

"Pamatuju se, ale časy jsou velmi nevhodné k takovým výpravám," prohodil papež zasmušile.

"Lukrecie mne předešla. Bezpochyby byla upozorněna opatem rychnovským na milostné zálety císaře Zikmunda k její dceři Beatrici odvezla ji odtamtud."

"Totě šibeničník!" zvolal papež.

"Kdybychom měli tuto dívku ve své moci, nebyl by snad pak tento láskou překypující krásnílek tak neustupný a drsný stran odstoupení," pokračoval Brancaccio.

"Možná, možná," řekl jako pro sebe papež, nedávaje valně pozor na řeč kardinálovu.

"Ale zatím, co obcházel římský král kolem domu, kde bydlela Beatrice, jako zamilovaný kohout, uvedla komorná do vnitř mladého českého šlechtice Přemysla z Husince, který Jana Husa do Kostnice doprovázel."

"Čertové komorné, ony to vždy tak dělávají!" prohodil papež.

"Milenci dělali si plány do budoucnosti. Na neštěstí nestaral se však ubohý Přemysl dříve o rodiče své milenky, až se konečně náhodou přece dozvěděl, kdo je její matka. Beatrice se musela přiznat a tu z toho vznikly rozbroje. Přemysl zmizel. Ubohá opuštěná dívka padla ale následkem toho do těžké nemoci a byla by zajisté hořem umřela, kdyby se nebylo Lukrecii poštěstilo, Přemysla opět k ní uvésti."

"Ale u všech všudy, co mně to vypravuješ zdlouhavou historii?" přerušil papež hovor Brancacciův.

"Jen strpení, malé strpení, svatý otče! Lukrecie odebrala se k Janu Husovi do žaláře, by jej prosila o pomoc. Vyzpovídala se mu ze všeho; slíbila mu, že pošle své roztomilé neteře domů, že rozdá celé své jmění, ano sto tisíc zlatých chudým."

"Stotisíc zlatých pravíš?" zvolal konečně papež, jenž se stal nyní pozornějším.

"A kdyby to muselo býti, že by se i na vždy odřekla, viděti svou dceru. Jan Hus se nad ní smiloval a slíbil, že se vynasnaží všemožně, by dosáhla Beatrice cíle svého. Přemysl se navrátil k své nemocné milence; bývalý rektor pražský psal pánu z Husince, otci mladého to šlechtice, přimlouvaje se za Beatrici, a jelikož má tento doktor, tento mučedník náramně mnoho přátel a přízniveň, a jelikož požívá všeobecné důvěry a lásky lidu, není pochybnosti, že odstraní všecky překážky a že se mu podaří spojiti tyto dva milé lidi."

"Anižby Lukrecie za to dala něco církvi?"

"Ej, milý strýče," pravil Brancaccio radostně, "byl jsem jist, že mluvě o penězích, přece konečně spočinem vaší pozornost."

"Tato záležitost nesmí nám uniknouti!" zvolal papež.

"Již nad ní bdím, a proto až zítra půjdu s sudám žádost u kardinálů, kteří vyložují záležitost Husovu, by Beatrice byla své matce odňata."

"A zavřena někde v klášteře," pokračoval papež.

"Až se to stane, přijde zajisté Lukrecie," řekl Brancaccio.

"Ano," přisvědčoval papež, mna si ruce, "s těch stotisíc zlatých—"

"A pakli se to dá dělat, nabídneme dívku cizaři, aby ve své velevznešené moudrosti vzal Beatrici pod svou ochranu, a vynaloží něco na její vychování."

"Výborně!" zvolal papež. "Ty počínáš býti velmi obratný. Jest to šťasné, jak ti přibývá na rozumu a bohabojnosti, co zasedáš v církevním, od Ducha svatého osvícením sněmu!"

"A nyní obraťme se k šedesáti tisícům zlatých Jana Husa," ozval se zase Brancaccio. "Michal Causis, Štěpán Paleč a všickni ostatní žalobci souhlasí v tom, že tento náčelník kacířské sekty vytěžil tisíce v Betlemské kapli v Praze, neboť lid se tam hrnul o přezot. Tací proklatci umí stříhat peníze, šijíce skoupě a kladouce haléř k haléři. Jmění tohoto říšemy páží se nejméně na šedesát tisíc. On sám je nárazivý kazatel; chcete-li se dát slyšet na sněmu, ať platí!"

"Pošleme k němu Jana Creitha. Popořenem jeho proces, slyšíš Brancaccio? Kdyby se nám poštěstilo, aby za několik týdnů byl odsouzen, musel by jej Zikmund vydati světskému ramenu. Avšak on doufá, že nedojde snad k podobnému násilí."

"Uvidíme, svatý otče. Zatím budeme žádat, aby Jan Hus byl z kláštera dominikánů dopraven do kláštera františkánů, kdež se odbývají shromáždění národní. Když ho sněmovní otcové budou míti tak na blízku, snad to povzbudí jejich horlivost."

"Dobrá, ale nyní se blíží hodina, kde přijímám návštěvy; zavolej Graziella a odejdi!"

Brancaccio opustil svého strýce a za malou chvíli na to vstoupil Graziello do komnaty papežovy.

Bývalo to tehdá obyčejem, že měli knížata kolem sebe své šašky, když jim bylo co dělati s nesnadným řízením. Tak také to měl ve zvyku Jan XXIII. Usednuv ve velkém sále, kde přijímal osoby, jež žádaly za slyšení a dav znamení, aby vstoupil první žadatel, měl u sebe také už malého hrbáče, jenž seděl na stoličce u nohou jeho. Tohoto dne byly audience právě velmi četné. Celé tlupy přicházely, by díky vzdávaly papeži a mu poděkovaly za jeho jednání.

Papež jim odtušil, že nezná nižádné ctižádosti a má toliko jediné přání, by se uskutečnilo sjednocení a oprava církve (!!)

Tu náhle byl oznámen příchod vévody Bedřicha rakouského, náčelníka vojska římské církve. Ihned odebral se komorník do čekárny, oznamuje že papež cítě se umdlena, nebude dnes více žádného přijímat.

Sám Graziello musel odejíti.

Vévoda vstoupil do komnaty papežovy, kdež dlouho spolu rokoval, a papež zářil samou radostí a spokojeností, když jej Bedřich opouštěl.

"Jen ještě několik dní vyjednávání, průtahu, ísti a čekání," šeptal papež pro sebe, "a pak, musíli to býti, otevřený boj. Já ukážu těmto převorům, těm licoměrníkům, těm zbabělcům, že jsem ještě papežem a že jsou beze mne velicí slabochové!"

KAPITOLA V.

Katechismus gardy šlechtické.

Mladý pán z Husince velmi dobře předpovídal, že nastane mu tuhý boj. Měl pravdu: první nával nedal na sebe čekati.

Jakmile přibyl hrabě Lacenbok do Kostnice se svým komonstvem, najmul si domek vedle onoho, kde bydlela vdova Fida s mnohým přibytky ušlechtilého spojení.

Hrabě z Lacenboku jen velmi bohatý a mocný šlechtic a dvořanin, milovat cádbera a okázalost.

Kdoby byl hitle vylíčil zvyky a povahy tří hlavních vyslanců českých, již byli doprovodili Jana Husa do Kostnice, poznal by, že hrabě z Lacenboku zastával jaksi zvláště zájmy císaře Zikmunda. Avšak proto pro všecko podporoval šlechtě snahy Jana z Chlumu a Václava z Dubé, tíhnouc se propuštění Jana Husa ze žaláře.

Hrabě z Lacenboku odjel do Norimberku a přinesl s sebou rozkaz k osvobození Jana Husa, i kdyby se násilím dveře žaláře jeho vypáčiti měly.

Ale od té doby, co se byl Zikmund seznámil s otci sněmovními, ubývalo patrně horlivosti hraběte z Lacenboku v záležitosti této.

Ponechal s radostí Jana z Chlumu všechny pokusy a možné kroky, které tento ve prospěch Husa konal.

Jelikož hrabě z Lacenboku byl velmi návidán u dvora, obraceli se všickni k němu, by vymohl uvězněnému rozličných úlev. Jeho žádosti byly skoro vždy přízniveň přijaty, a právě tím zakrýval své odpadlictví v záležitosti té.

Jednoho večera asi k sedmé hodině v době, kde se Přemysl vrátil domů, oznámeno mladému šlechtici, že Jan z Chlumu a Václav z Dubé večeří u hraběte z Lacenboku a že jej tam očekávají.

Přemysl tedy pospíchal vyhověti pozvání a našel pány už u tabule. Tito nepřivítali jej právě chladně, ale s jakousi zdrženlivostí.

Po skončené tabuli, když už stály na stole sýry švýcarské, hollandské a české s vínem elsaským, když už služebnictvo opustilo jídelnu, ujal se Jan hrabě z Chlumu, vážně slova.

"Milý Přemysle," pravil, "ještě před několika dny měl jsem za to, že mám právo vám pověděti své mínění o jisté choulostivé, nás kompromitující záležitosti; jedná se zde o poměr, který máte s dcerou jisté pověstné ženské, jejíž jméno nebudu zde připomínati. Přál bych si s počátku, by věc tato zůstala tajemstvím pouze mezi námi, avšak vida, že mé pokyny a rady jsou marny, požádal jsem své přátely, kteří jsou zároveň i přátely vašemi, aby mne ohledně této věci přispěli ku pomoci. Hrabě z Lacenboku pozval nás k sobě tohoto večera, aby se ujednala mezi námi rozhodna úmluva".

"Ano," pokračoval pak dále hrabě z Lacenboku, když Jan z Chlumu byl umlkl, "my s pomocí císaře samého uchopíme se oněch prostředků, které vám nevyhnutelně uvedou na paměť, co jste sobě a svému jmenu povinen."

"Jakže, Přemysle?" zvolal konečně i Václav z Dubé, mladý to ještě člověk, jenž jsa světa velmi zkušený, hodlal se sám oženiti. "Jakže, Přemysle, vy byste se chtěl tak ponížiti a vzíti si za choť dceru záletnice? Je to možná?"

"A čeho jsem se vlastně dopustil, že mne zde pan Jan z Chlumu tak obvinil?" tázal se mladý šlechtic, který se chtěl konečně dopíditi toho, oč se vlastně jedná a jak by se měl hájiti.

"Neníliž pravda," pravil hrabě, "místo, co jste měl uposlechnout mé rady, šel jste k Janu Husovi žádati ho za radu a za pomoc. Vy jste zneužil jeho laskavosti a dobroty, abyste ho získal pro svou záležitost, která, kdyby se opravdu uskutečnila, měla by za následek, že by vás šlechta česká ze svého středu vyhostila."

"Přiznávám se, pane," ozval se zase Přemysl; "byl jsem u mistra Jana Husa, vyznal jsem se mu ze všeho, žádal jsem ho za přispění, ale vězte, bylo to bez výsledku. On sice nebyl tak přísný naproti mně, pánové, jako vy; ale byl rovněž tak nepřístupný."

"Vy jste ale přece nepozbyl naděje a utekl jste se k jinému prostředku. Vy jste k němu poslal Lukrecii."

"Ona sama ve svém zoufalství přišla na tu myšlénku."

"A vy jste ji podporoval v tomto předsevzetí. Vy jste se nestydět postaviti před velebnou tvář mistra Husa takovou podlou ženštinu!"

"Tak jest," přisvědčoval Václav z Dubé. "My jsme byli velmi znepokojováni, vidouce vás ve vášnivé nad míru nevzepřené společnosti mladých lidí, kteří jsouce zkažených mravů vyhledávali sobě rovných a přece žádný z těchto mladých lidí, jakkoliv užívali svůdných rozkoší, nespustil se tak daleko, aby jako vy chtěl snad pojmouti za choť dceru záletnice."

"Ano, pověstné záletnice," dodal hrabě z Lacenboku, která dovedla přemluviti slavného našeho doktora Husa, by se jí ujal."

"Co se divíte, pánové," odvětil Přemysl, "ubohá matka hledí uchránit život svého jediného dítěte. Slibila, že usadí dům svůj velkorému obecenstvu, že dá celé své jmění, ano stotisíc zlatých dostí své za věno a že se nebude nikdy co matka k dceři své hlásiti. Šlechetný Jan byl poučen touto láskou mateřskou, tou obětavostí a odřekastím se. Bylo ještě toho náhledu, že máme přemluviti kajícnu hříšnicu, jemuž Bůh tak milosrdně odpouští; byl toho náhledu, že by bylo nespravedlivé nechat nevinnou mladou dívku trpěti za chyby, kterých se matka dopustila."

"To je věru pěkná mravouka," usmál se hrabě z Lacenboku.

"Ale v co doufáte vy, Přemysle, naň se spoléháte v tomto ohledu?" tázal se Václav z Dubé.

"Doufal jsem," odvětil mladý muž přitlumeným hlasem, "že můj otec se bude souhlasiti s náhledy mistra Jana Husa a že přijme pod svou střechu snachu, kterou tento byl synu svému vyvolil, a že konečně páni šlechtici se smilují a přijmou ubohé toto nešťastné dítě, o něž se staral ještě v poslední době náš drahý mučedník."

Při těchto slovech nemohl s[illegible] Jan hrabě z Lacenboku a Václav z Dubé zdržeti jistého pohnutí; konečně však ujal se hrabě z Lacenboku zase slova.

"A zanáší se skutečně tato žena tím," pravil, "aby splnila sliby, který byla Janu Husovi učinila?

"Ona poslala už čtyry tyto ženské nazpět do jejich vlasti," odtušil Přemysl, "a dala každé z nich značnou částku peněz, [illegible] mohly změniti život svůj a živ[illegible] se svojí prací. Své jmění ale rozdělila na dvě části, z nichž jednu kterou oprávněným spůsobem sdědila, sobě ponechá, druhou polovici ale položí mistru Janu Husovi k nohoum, aby s ní nalo[illegible] dle vůle své."

"Jaká to drzost, pánové! [illegible] zamezíme-li ženské té její jed[illegible]ní, bude to vypadati, jako [illegible]chom s ní souhlasili. To se n[illegible] smí státi! Jeho Majestátnost [illegible]sař Zikmund přijal vás, milý p[illegible]teli, k mé žádosti mezi tělesnou stráž císařovny. Paní Barbe[illegible] ale odjede as za čtyry dni do R[illegible] dolízellu a vy, Přemysle, ji te[illegible] doprovodíte."

Po těchto slovech hodil hra[illegible] jmenovací dekret na stůl.

"Pakli neučiníte, za co vás [illegible] dáme, musíte se okamžitě vr[illegible] do Čech."

Při pohledu na zapečetěn[illegible] obálku, jejížto červená hedbáv[illegible]nit a olověná pečeť mu padly [illegible] očí, povstal Přemysl celý rozh[illegible]len.

"Pane hrabě!" zvolal zbled[illegible] co stěna, "ještě nikdo neslouži[illegible] naší rodiny některému knížeti [illegible] táhneme li do boje, stane se [illegible] jen na vyzvání našeho král[illegible] jedině s vlastním branným lid[illegible] s naší korouhví."

"Ale tak jen pomyslete, že [illegible] nedá na tomto rozkazu nic [illegible]niti," chlácholil ho hrabě a [illegible] se pánům ukloniv, odešel.

"Nikdy, nikdy tak neučiním," horoval Přemysl, hroze pěstí [illegible] odcházejícím, "nikdy nevez[illegible] na sebe kabátec tohoto, nech[illegible] sebe mocného zbabělce, který vlékl Jana Husa do Kostnice, [illegible] jej zde vydal libovůli a zuřivc[illegible] antikristů."

Hrabě Chlum a Václav z L[illegible] povstali na to a odvedli mi[illegible] mladého svého přítele.

Přišedše s ním do příby[illegible] vdovy Fidy, počali ho všemo[illegible] přemlouvati, kladouce mu [illegible] srdce, aby jednáním svým n[illegible] dráždil císaře, nezhoršil tak [illegible]stavení Husovo a konečně [illegible] brátil pozornost Zikmundovu [illegible] Lukrecii a její dceru Beatric[illegible] dosáhli toho, že se Přemysl o[illegible] svému osudu.

(Pokr. [illegible])